

Budapestre vonatkozó ujságcikkek		Osztályozás	
Szerző: <i>Tabi László</i>		Tárgy: <i>640.24</i>	
Cím: <i>Pardon egy pucere!</i>		Hely: <i>"Gellért Szálló"</i>	
Fő: <i>2 2 2</i>		Idő: <i>"1961"</i>	
Hely: <i>Népköztudományi (Hely)</i>		Személy:	
Helyszám:			
		(Köt. v. füz.)	(Oldal)
		<i>1961. jún. 1.</i>	
		(Idő)	

Mikor nézi meg az ember a saját szülővárosát? Ha valakinek meg akarja mutatni, hogy milyen szép. Jónagam is ezt tettem valamelyik nap, amikor egy külföldi vendéget — egyébként régóta Kanadában élő hazánkfia — kalauzolnam keresztül-kasul a városom. Kanadai barátomat valóban érdekes volt kísérgetnem. Felhívta figyelmemet Budapest harmónikus szépségére, elmondta, hogy legjobb meggyőződése szerint városunk a sok világvárosnál tisztább és rendeztebb. Amidőn végigvittem a Nagykörúton, alig tudtam leplezni elragadtatásomat. Sétánk végén természetesen ragaszkodott ahhoz, hogy nézzem meg a Halászbástyát is. Felbaktattunk a Várba, ahol elmondta, hogy a bástyának a terveit szerint mikor építették, majd zsebéből látsóvet vonva elő, onnan fentről megmutatta nekem a város nevezetesebb épületeit. Hálásan megköszöntem, hogy alkalmat adott nekem szülővárosom megismerésére, azután így szóltam:

— Most pedig mutatok önnek egy ragyogó ebédet. Menjünk el a Gellért Szálloda éttermébe. Elmentünk. A Gellért étterme csakugyan nagyon szép. Étterem még ennél is szebb aligha lehet. Nemhiába épült tizenöt évig, remekbe

Áldozat

sikerült. Az ebédre is sokáig kellett várni, de nem bántuk meg. Angol bélszint és magyaros túroscsuszát ebédeltünk. Megnyaltuk a tíz ujjunkat és beszélgetésbe fogtunk. Ő harminc éve nem járt Pesten, én ötven éve nem jártam Kanadában, volt miről diskurálnunk. Éppen a kávémentet kavarogtattuk (török kávé volt), amikor megállt asztalunk mellett egy halkléptű pincér, letette a csészém mellé a számlát és szerény mosollyal így szólt hozzám:

— Tessék parancsolni. Váltás van.

Úgy elpirultam, mint akit apagyilkosságon érnek. Tudtam, hogy a váltás mit jelent. Hogy tudniillik ez épp olyan specialitás, mint a Halászbástya, azzal a különbséggel, hogy jóval újkeletűbb. És nem mutogatni való. Nincs a világnak még egy pontja, ahol a fizetőpincér kéretlenül megjelenik és inkaszszál, noha a pincérek sehol sem dolgoznak egyfolytában 24 órát. És méghozzá egy reprezentatív étteremben! Ahol külföldiek is vannak!

Zavartan kiegyenlítettem a számlát. Asztaltársam tünődve nézett a változatlanul halk léptekkel távozó pincér után és azt kérdezte:

— Hívta maga a főurat?

Most magyarázom el neki ezt az egész

idétlen szokást? Arrándítsam ki mindabból a jóból és szépből, amit eddig látott és evett? Nem. Az igazi hazafi áldozatot is tud hozni a hazájáért, ha kell. Zért aztán így szóltam:

— Meg kell tudnia, uram, hogy nekem az éttermekben nincs hitelem. Nekem ebből a szempontból — hogy úgy mondjam — priusom van. Volt ugyanis egy idő az életemben, amikor nyomorogtam. Ez idő tájt sokszor távoztam fizetés nélkül a vendéglőkből, nem, egyszer rajta is vesztettem. Az én fényképem azóta minden főpincérnek a zsebében van, sőt, a nagyvorból forgalmú éttermekben ki is van függesztve a konyhában. Ez a magyarázata annak, hogy tőlem mindig előre kérik a pénzt.

Részvétellel nézett, mert mint megemlítette, ő is nyomorgott fiatal éveiben. Aztán folytattuk a beszélgetést.

Amikor szedelőködtünk, megkérdezte:

— Jóllakott?

— Torkig vagyok — feleltem és figyelmeztettem rá, hogy ezután miattam őt is figyelni fogják, nincs kizárva, hogy tőle is előre kérik majd az ebéd árát. Nekem már úgyis mindegy — gondoltam — az én becsületem már elveszett. Legalább megmentem a vendéglátóiparét.

Tabi László